

Testament de Carnestoltes IX — Carnaval 1990

Estimats fills... de puta!

Després d'aquests quatre dies
per terres tarragonines,
cada cop més pudoroses
i molt més esmorteïdes,

el Rei es mor decebut,
cansat de l'avorriment,
perquè del passat reialme
n'està del tot descontent.

Els de la municipal
tenen un nou pistoler
que ens surt a rondar de nit,
cenyit amb rams de llorer,

per tancar els abeuradors
dels marxosos musicals,
acusant-los del delictes
de promoure molts sidrals.

On són les excelses glòries
dels Carnestoltes passats?
On paren tots els afanys
de tanta modernitat?

Ja ho sé, tarragonins,
que us va la Setmana Santa.
Practicant tanta abstinència,
la balança se us decanta

cap al regne dels fidels
i apoltronats ciutadans.
Escolteu, però, què deixa
el Rei a les vostres mans.

Tarragona, a 27 de febrer de 1990
«Jo, Carnestoltes IX,
en la meva decadència,
més mort i podrit que mai,
us escupo aquesta herència.

Sabeu ben bé, ciutadans,
que aquests càustics diablots
s'hi juguen força la pell,
sota aquests rojos banyots.

Ara ja fa més d'un any
al gran diable Simó
li van fotre al mig del peu
un explosiu i fort tro.

En un tristot hospital
del culet van arrencar-li
pell per, amb gran paciència,
la ferida apedaçar-li.

El nostre pobre company
vol indemnització,
i el mandrós Ajuntament
la té perduda al caixó!

A tots ens mola la festa,
però amb seguretat.
Si això no us entra a la closca,
llogueu altres contractats!

T'ordeno, Ajuntament, 14
reduccions de vacances!
Ja està bé, tanta vagància,
i a complir les ordenances!

Es veu que en aquesta casa
els agrada molt el xou,
però apanyen un teatre
que faci poc enrenou.

Brillants i extraordinaris
Comediants i Joglars;
també La Fura dels Baus,
Núria Espert i Flotats,

són actors reconeguts.
Al fotut Fortuny reusenc
he hagut d'anar per veure'ls.
Però, públic teatrenc,

no patiu, que al Metropol
ja tindrem els Pastorets!

I que no se us escapessin,
per desgràcia, alguns pets,

que encara rebentaria
el que queda d'edifici,
i que els tècnics han salvat
gràcies al seu desfici.

Els us diran: "Aguanteu-se
amb un cicle de tardor",
acomplint la papereta
amb monòlegs d'un actor.

Us deixo, Grau i Nadal,
un fantàstic arquitecte
per parir d'una vegada
l'etern teatre perfecte!

Molts projectes prometeu,
i solament feu paridetes,
com els cent anys del Roger:
per baixar-s'hi les bragues!

Veure el cul de la figura
és de conya, està molt bé,
però, havent d'armar el *tinglado*,
mola veure el semaler!

Com que sou uns adormits,
us deixo, com a record,
els meus pixats aquí al pati.
Creieu-me, em surten del cor!

Renteu-s'hi bé la carota,
traieu-s'hi bé les lleganyes,
i comenceu a fer feina,
no foteu els pelacanyes!

Molins, perdut conseller,
que deu pensar amb la xona,
va portar cap a la Conca
la merda de Tarragona.

Allà el Consell Comarcal
havia fet convocar,
però fora, al carrer,
aguanta la que es va armar!

El rellotget avançava,
les deu, les onze, les dotze...
i tu, cagant-te esperaves
sense esma d'aixecar el colze.

Els babaus mossos d'esquadra
s'amaguen ben espantats:
¡A mí la Guardia Civil!...
i els calçotets ben cagats!

Ja no queden més fronteres,
ni límits, ni territoris.
La gran Generalitat
de seguida se'n va en orris:

de Saragossa s'envien
multitud de verds cadells
per posar ordre i concert
en tots aquests desgavells.

Us deixo, colla de bruts,
sense fer solemnitats,
un femer al Palau Sant Jordi
perquè hi tireu els pixats!

I, disposat a fer esporga
de tant de titella fals,
no puc tirar-me a fer malves
sense esmentar el Pujals.

Et deixo, Joan, bufó,
set tones de vaselina
per entomar-te millor
la subtil putada fina,

bon cagalló perfumat
de l'Honorable amb ressaca,
que d'un cop d'estilogràfica
t'ha desmuntat la barraca!

Tan ben lligat que ho tenies
com a cacic del sud-est:
a la merda el latifundi
per haver anat de nen llest!

Però no et creguis que ets l'únic

que se'n va molt de la bola,
que encara en queden molts més
als qui mangar també mola.

A tu, malparit Juan Guerra,
et llego mil palanganes;
posa-hi els ous en remull
perquè se't passin les ganegues

de traficar influències.
A l'infern no n' existeixen,
ja que a tots els qui hi envien
com sardines els rosteixen!

Altres tantes palanganes
t'he de deixar a tu, Batet,
malenxampat cas local
d'aprofitar el carreguet

per fer-te un hawai de casa,
protegit i garantit
pel conyam oficial
i el bon cul del teu partit.

Us llego, curts directius
del nostre gran Club Gimnàstic,
enormes dosis de seny.
Recony, em fa molt de fàstic

veure tanta incompetència
i les moltes nul·litats
a l'hora de malpagar
uns quants assalariats.

Desitgeu un bon equip,
amb autèntics jugadors,
però no amolieu tres duros:
si en sereu, d'estafadors!

Cent mil míseres pessetes
quan han passat trenta dies.
I encara molts tristos mesos
captant per les voravies.

Tronats Vallverdú i Sicart,
val més ser bon pagador
que voler mantenir un nom

sota l'extrema unció!

Abans que no em toqui a mi,
deixeu-me dir alguna cosa
dels bords amb sotana negra
que, més que res, em fan nosa.

Dalt de tot de la ciutat,
l'esplèndida Tarragona,
hi teniu dos grans convents
d'aquells de patxoca bona.

Tothom en sap el nom curt:
Ensenyança i Seminari.
Sembla ser que van per feina
dins d'algun o altre armari.

No fa pas gaires setmanes
que aquesta gent que treballa
als serveis arqueològics
ha fet una gran troballa:

dos preciosíssims nens
que sembla que són romans.
Us explico l'enganyifa
que descobreix els amants.

Tots aquests aguts diables
temps fa que s'ho han olorat:
les monges i els capellans,
tots dos, els han engendrat!

Ves, ja ho sabem tots nosaltres
que l'Església no rutlla;
sap fer massa jocs de mans
i tirar sempre de butlla.

Promiscus i llefiscosos,
esgrimint la castedat,
es despullen pel darrere
i, després, a fer forat...

Posen cara de bonassos
i vinga a parir canalla
per no haver usat condó,
que tot déu sap que no falla,

però com el Papa ha dit:
"Res de condons ni pastilles;
el sexe sempre és pecat
i, si folles, aconilles!"

Però, en fi, abans no palmi,
alguna cosa voldreu,
maleïts tarragonins,
d'un pobre galifardeu

que agonitza per moments,
destrossat i decadent.
Em moro, no hi puc fer més;
ja se sent un tuf pudent.

Us deixo en tubet de vidre
la darrera lleterada
perquè en neixi el desè fill
i us faci una repassada!

Visca la festa i fora la moral,
i quan, tristament, m'hagueu d'enterrar,
us prego que seguiu la bacanal.
No pareu de cridar, ballar i cardar

fins a arribar l'any que ve,
fins Carnestoltes Desè!»